

VŘESOVÁ VÍLA

Povídka z hor. — Napsala V. Lužická.

Běla dočetla a se zářícím okem, v němž zaplála tajná touha, vzhledla k manželu. Kdyby byl znal, jaké tužby probouzí se v nitru jejím, byl by jí, když přečetla, k sobě přivinul a políbil; on však dále zíral do prázdna a mlčel.

To Bělu zarazilo. Což dnes se jí nedostane obvyklé odměny? Rámě manželovo skleslo; on snad ani neví, že ukončila.

Běla vstala, přitulila se k manželu a objala ho vřele, ba úzkostně. On nevracel jí ani políbek, ni slova sladká, milostná, která mu něžně šeptala.

"Co je ti, drahoušku?" zvolala úzkostně, hledajíc jeho oči.

"Nie, drabá," opáčil roztržitě a vyhubě.

"Ty mne lekáš. Snad se ti přihodilo něco nemilého? Pověz mi to. Či hučváš se na mne?" dorážela na něho obvyklou svou otázkou.

"Ne, moje milá, drahá žensko, něco takového ani z povzdálí mi k mysli nevstoupilo."

"Ó přece... Nečeš mi to říci... Už to trvá delší dobu. Co tě trápí?"

"Všech usmívání není údělem člověka, má drabá! Neujdeme o sudu a životu."

Běla objala manžela a leheč lila ho na šíji, na čelo, na hlavu, šeptajíc mu stále slova něžně laskavá, prosíc, by se jí svěřil, co ho trápí. Arnošt poddal se zcela kouzlu ženiny lasky, ale do této chvíle trpné pouze přijímal díky z její vřelosti.

"Tys vřelá!" zvolala Běla uleknutě. "Co je ti?"

Prudceji ho obejmě, hlavu jeho vezme v obě ruce a políbí na čelo, pak na oko. S polibkem tímto zblábnula však i vřelou slzu, která v oku jeho se rodila a vsála ji s ním. Uleknutě, vyděšeně, prudceji ho objala:

"Ty pláčeš! Prohň, co se stalo?"

"Nie..."

Běla neustala. Úzkost její vzrůstala, i usilovala, by se jí svěřil, až Arnoštovi uklonulo:

"Proč není na zemi štěstí úplného?"

Při tom jí vřele, ano vášnivě objal a tiskl k srdci.

"Což nejsi úplně šťasten?" zašeptala žalostivě a skryla hlavu svou na jeho srdce. "Já jsem úplně šťasten! Co tobě schází ke štěstí? Milu, Arnošte, buď upřímným! Chci, abys byl šťasten, ano i za cenu svého života chci štěstí tobě dát! Jsem-li já příčinou oné slzy v oku tvém?"

"Ne, ne, drahá ženo!"

Arnošt zaspával Bělu díky své lasky.

"Snad" — problemko Běle myslí, a nová touha, která se zrodila v duši její, nabývala určitější podoby. "i on by si toho přál!"

Když byl Arnošt v plném vřelosti, Stotožnila úplně svoji touhu s jeho, soudíc, že to, co rozdechávalo srdce její za etení i jeho duši moeně zavřelo, a položila hlavu na jeho srdce, šeptala prosebně s dětským zvukem hlasu:

"Pověz mi to! Co ti schází ke štěstí?"

"Matka," uklonilo mu bezděčně a žalostně přese rty.

Srdce jeho to samo odpovídalo, které nebylo ještě dosud ničeho ztajilo před ženou.

Slovo bylo vyřčeno. Kdežto slza, kterou z oka jeho vsála s polibkem, jí páčila, zasáhlo slovo — "matka" — její srdce jako ledový proud.

Poprvé nejsou jedna mysl, poprvé stává se mezi ně matka. Je mu se stýská po matce; i při ní je mu teskně, slza, kterou ona vypila v polibku, patřila matce. Běla bylo, jakoby žhavé proudy z této slzy nyní v těle jejím se rozlévaly.

Zapomněla na jeho matku úplně ve štěstí svém.

Ona touží po dceku, které by je novým spjalo poutem blaženosti lidské, a on po matce!

Běla viděla v matce Arnoštově svou nepřítelkyni, ženu, která jí nechtěla míti za deuru, ženu, která se jí usílala, a trpký cit po každé prokáhal její srdce, kdykoliv k ní zavádila v myšlenkách; proto neměla nyní na toto slovo žádný odvety. Ruce její se rozvolnily, hlava sklesla a v oku její

močí se draly žhavé slzy. On však jejich slz nelhal. Hladil v roztočení a v záchvěvu vášně její zlaté vlasy, líbal její ruce, ústa... Nyň Běla trpné přijímala díky jeho ohnivě mužské touhy.

První paprsek měsíce táhl se oknem myslivny a mdlým svitem zasvítit na obraz babiččin.

"Půjdem," řekl Arnošt.

Vraceli se k zámku lesem. Měsíc jim stříbřil cestu a usmíval se na ně, ale na nebi třpytila se také hvězdička tak jasná jako velká slza v oku lidském. Běla viděla pouze hvězdičku a myslela na slzu, která zaleskla se v oku Arnoštově.

Nekráčela dnes vítězně po jeho boku. Jindy láskovala, jásala, každý zjev přírody krásné vnímala a Arnošta naň upozorňovala, — dnes mlčela a dumala.

Jindy kráčivali jako dva milenci šťastní, dnes poprvé šli lesem, v němž hostilo se nesčetné vřad podzimů, pod baldachynem nebeským, na němž třpytily se přečetné hvězdy jako dráhé kameny, jimiž bylo poseto, jako dva manželé.

XII. Matka.

Láska k matce jest ta hluboká a ryzí cit, že opanuje celého člověka. Byť i ve víru a zápasu života, v rozkoších a blaženostech obraz matčin přirozeným rozvojem ubledl, v srdci září stále neporušen v glorioli svatosti. Láska k matce svět v člověku neudusí, nebo kde udusí ji přirozené zlé pudy, neskrčené, nezuschlehtěné vášně, tam nelze věru již mluvit ani o člověku. My milujeme matku, aniž bychom o tom věděli, ta láska v nás jako pramen života stále se prýští, z něhož čerpáme, jímž se sílíme a oblažujeme, jako žiznivý se oblažuje u studánky pramenité.

Dokud máme matku, jest nám, jakoby neviditelný anděl stále kolem nás se vznášel a nás vedl. Nemáme-li jí, jest nám smutno, teskně na zemi. Láska matky jest tichá, protože je přirozená, ona ne žádá ničehož, ona se obětuje, své práce, námahy i odříkání zakrývá a v každé chvíli srdce její stejné zvučí písní lasky; vždy má pro nás slovo útěchy, obdivu, pochvaly i pokary, ale ať kárá a tresce, ať chválí a líbí, je to matka, původní, nejavětější znak přírody.

Arnošt v prudkém citu lasky a šle mladí šel za milenkou. Milenka by ho mohla opustiti, to v každém muži, ale že matky nikdy neztrácí, ví každý člověk. Arnošt pil plným douškem z poháru lasky a štěstí, na dne však byla trpká kapka. Manželství jest přístavem po bouři; vědomí, že milovaná bytost jest ženou mužovou, ukončuje blouznění mileneovo.

Když byl Arnošt v plném vřelosti, stotožnila úplně svoji touhu s jeho, soudíc, že to, co rozdechávalo srdce její za etení i jeho duši moeně zavřelo, a položila hlavu na jeho srdce, šeptala prosebně s dětským zvukem hlasu:

"Pověz mi to! Co ti schází ke štěstí?"

"Matka," uklonilo mu bezděčně a žalostně přese rty.

Srdce jeho to samo odpovídalo, které nebylo ještě dosud ničeho ztajilo před ženou.

Slovo bylo vyřčeno. Kdežto slza, kterou z oka jeho vsála s polibkem, jí páčila, zasáhlo slovo — "matka" — její srdce jako ledový proud.

Poprvé nejsou jedna mysl, poprvé stává se mezi ně matka. Je mu se stýská po matce; i při ní je mu teskně, slza, kterou ona vypila v polibku, patřila matce. Běla bylo, jakoby žhavé proudy z této slzy nyní v těle jejím se rozlévaly.

Zapomněla na jeho matku úplně ve štěstí svém.

Ona touží po dceku, které by je novým spjalo poutem blaženosti lidské, a on po matce!

Běla viděla v matce Arnoštově svou nepřítelkyni, ženu, která jí nechtěla míti za deuru, ženu, která se jí usílala, a trpký cit po každé prokáhal její srdce, kdykoliv k ní zavádila v myšlenkách; proto neměla nyní na toto slovo žádný odvety. Ruce její se rozvolnily, hlava sklesla a v oku její

"Ach, já jsem otužilá," opáčila poněkud vzdorovitě.

Byla ještě podrážděna.

Arnošt jí vzal něžně, starostlivě za ruku. Pohledy jejich se utkaly; v jeho oku netřásla se už slza, ale slunce lasky v něm zářilo jako na nebi.

"Půjdeš zase střílet?" tázala se.

"Půjdu."

"A sejdem se..."

"V naší kapliče," dodal Arnošt s úsměvem.

V tom vešel sluha a přinesl ranní poštu. Kromě novin ležel na stříbrném podnosu pouze jediný dopis s razítkem "Praha".

Běla sáhla po časopise obrázkovém, Arnošt po listě. Líbé páchnoucí vůně rozšířila se, když Arnošt list vzal do ruky, a Bělu už zarazila. Časopis, s něhož pásku strhla, v ruce její ležel neotevřen, a oči její sledovaly list, který se v ruce Arnoštově zachvěl. Pohlédla k manželu. V lících jeho kmitl se ruměnce, ale ihned bledost po něm se rozestřela. Prudec trhal obálku, aniž by jí byl rozřízl. Běle se chvěla na rtech otázka:

"Od koho?"

Nevyšlovíla jí však. S úzkostnými pohledy sledovala manžela, a vzrušené její city se věžily.

Dopis byl krátký. Arnošt jej hbitě přelétl, ruče vstal a žalostivě pravil:

"Matka moje nebezpečně onemocněla! Musím k ní, volá mne..."

V zármátku jeho zavřelo přece něco jasno, že ho matka volá. Téměř zimměně konal přípravy k rychlému odjezdu a udělal své rozkazy. Bylo také třeba kvapiti, chtěli ještě zachytiti ranní vlak. Běla stoupla jako zmámená. Jedině jí tanulo na mysli: že Arnošt odjíždí, že bude loučiti se s ním!

"A kdy se vrátíš?" tázala se teprve ve voze, kam k němu přisedla, aby ho vyprovodila na nádražní stanicí.

"Nevím, drabá! Dopřiu ti! Kdo, ryhleh!"

Všechno konalo se ve chvatu téměř horečném. Než se vzpamatovala z prvního leknutí, že odjede, už jel, a než se z toho vzpamatovala, že už skutečně odjíždí, dorazil na stanicí.

Koří tryskem koně hnul, ale přece přijeli už k prvnímu zvonění. A nyní teprve šlo všechno ve chvatu. Vlak nečeká a strastí i bolů loučení si nevšímá, jakož nehledí na jas rostoucíh cestovatelův. Na stanicí je při příjezdu vlaku jediný chvat. Kdo si všimá druhých?"

Běla propukla v usedavý pláč, když na šíji manželově visela, jakoby od něho odtrhnouti se nechtěla.

"Vezmi mne s sebou!" pravila v žalu loučení.

"Viz, že to nemožno," opáčil ve spěchu.

"Já toho nepřežiju..."

"Pospíš si k tobě!"

Neuprosný hlas nádražního zvonce je odtrhl prudce od sebe, staniční úředník prosil, by Arnošt vstoupil, a již se mezi ně kladl svět.

Ještě polibek a již se prudkým zabouchnutím zavřela dvířka vozu; hvízdnutí a nejdražší, ano nyní jedinou bytostí z celého světa, kterou Běla měla, unášel jí parostroj ku Praze.

"K matce," řekla si žalostně v kočárku, do něhož sklesla s povzděchem.

Bětuška ji vítvala hned u sehoď, a o ni opírajíc se vrtkavým krokem, o ní plny slz, vešla Běla do jídelny, jako veházíme po pohřbu do místnosti, kde jsme se rozloučili s bytostí drahou, nám náhle odňatou.

Bětuška jí těšila a poprvé od té chvíle, co jí sláva a štěstí, která sňatkem Běliným vešla do staré myslivny a ozářila i věrnou služku, se kterou se rodina o všechno vždy sdílela, pomátla hlavu, mluvila nápadně moudře a rozvážně. Vykládala jí, jaké to vzácné poklady jí štěstí, když takový krásný, bohatý a dobrý pán učinil jí svoji chotí. Mohl dostati i jiných krásků, a sluha, který dobře o všem ví, vypravoval Bětušce, jaké bohaté, vzdělané a vanosené stěny po něm toužily. A on všechny samiti, jí, chudou dívku si vzal, dal jí své jméno, obklopil jí bohatstvím, i nesou zase Běla bítí dítinskou a žádati na něm nemohné věci. Bětuška připomínala na čtvrté boží příkazání, tvr-

Lehko se upraví. Příjemné k užívání Mírně na vás pracuje. Jistě účinkuje

Trpící muži, ženy a starouškové:

Právě v tento čas jest všude nejvíce nemočí. Často nevíte, co Vás bolí, a tu náš lék dá úlevu a zdraví. Zaslěme ho zdarma na zkoušku na několik dní. Píste si o něj!

Žádný patentní lék

Theopholine Bylinné Thé, sílitel jater, ledvin a krvečistitel.

Jest to čistý přírodní lék zdravotním zákonem prozkoumaný, a doporučený, jest jak pro malické, tak pro dospělé, a poskytně úlevy při zácpě, kyselosti v žaludku, žlučnatosti, obtížném trávení, jaterních obtížích, bolestech hlavy, bolesti v zádech, nezáživnosti, malarii, kašli, nastuzení, bolavém hrdle, revmatismu, neuralgii, dně, bolesti v boku, bolesti v kříži, rozčilenosti, zemdlenosti, ztrátě chuti k jídlu, ospalosti, souchotinám, pupenech, žloutence, vyrážce, červům, žlaté žilce, tasemnicí, nervosnosti, svrabu, vodnatelnosti, srdeční vadě, boulech, nádorech, líšeých zastaralých bolestech a všech nepořádekch krve a ledvin. — Chuti jest příjemné. — Stolicc lehováká.

Naše Thé jest upraveno z dvanácti různých vesměs nákladných bylin a každá ta bylinka účinkuje léčivě na nemoc v těle, pro kterou jest určena. Thé jest s velkou péčí upraveno tak, že bylinky nobě v léčení nepřekáží. — Hlaste se o vzorky Thé i o další zásobu v lékárnách a u všech našich jednatelů, kteří po dobrém ho vyzkoušení ve svých rodinách, jednatelství přijmuli a ochotně poslouží všem trpícím. Kde není u vás k dostání, píste si o vzorky i o Thé přímo k nám. Na prodej poštou vyplacené až do domu, 55 centů. Velká krabička na měsíc stačíci za \$1.10.

Lék, který Vám odporučuje duchovní otec:

Otčná krajanko:—

Waterloo, Ia., 29. ledna 1913.

Vaše Thé jest výborné. Zkoušel jsem různé léky, ale žádný mi tak nepomohl, jako to Vaše Theopholine Bylinné Thé. Proto ho každému trpícím odporučuji.

REV. F. KOPECKÝ.

Vyléčena z 15-leté nemoce. Myslela, že již musí zemřít!

Otčná přítelkyně:—

Sweet Brian, No. Dak., 25. července 1911.

Zasluhujete si v plné míře uznání a přježí všech našich krajanů, již za to, co jste pro mě učinila, že jste mě z 15leté nemoce vyléčila. Rok 1910 byl pro mě ten nejhorší, neb jsem myslela, že jistě musím zemřít a byla jsem stále tak nemocná a slabá, že jsem si ani domácí práce nemohla kopati. Tu jednou étu Vaši oznámku a rozhodla jsem se, že ještě po tolikaletem léčení se jinde, Vám napíšu a zkusím Vaše léky. Nelituji toho, neb jsem dnes zdráva a konám práci bravře pro milou mou štílečnou rodinu a i práci na poli zastanu jako nie. Mám za děkovatí jen Vám a Vašemu léčení. Bude-li se Vám můj dopis zamlouvat, uvěřejněte ho, by i moji přátelé, kteří daleko ode mě bydlí, s radostí mohli čísti, že jsem Zdráva. Milá přítelkyně, zasílám Vám \$2.20 a pošlete nám dvě krabičky Vašeho léčivého Thé, neb jest to lék dobrý pro celou rodinu a nechci být bez něho ani hodinu v domě. Zdraví Vás a přeje vše dobré od Pána Boha a hojnost dobrých odběratelů, kterým Vaše dobré a levné léky odporučuji, Vaše upřímná přítelkyně

ROSALIE BLAŽEK.

Máme zvláštní léčení pro muže pouze. Též léčení pro katar pro muže, ženy a dítky. Trpící, slabé, unavené, předčasné sestárle matky a ženy, slabé a bledé dívky! Máme zvláštní léčení pro všechny Vaše nemoce. Máme nejlepší Liniment. Léčení pro zlatou žilu, žaludeční léky, mast, nejlepší antiseptické mýdlo pro pány k holení, oholíte se lehece a příjemně po něm. Sílitel žluče a jiné toaletní zboží a krásnější prostředky. Popíste s důvěrou svoji nemoc a pošlete Vám obratem pošty lék zdarma na několik dní na zkoušku a knížecku o nemocích. Nikdy Vaší krajanské důvěry nevyužítujeme a nebudeme po dopisání nám o vzorky zdarma na zkoušku, zasílat Vám léky v ceně kolika dolarů, bez Vaší výslovné objednávky, nám napřed zasláné. Píste ještě dnes a přesvědčte se. Raďte psát anglicky neb česky.

**Adresa: Theopholine Remedy Co., Dept. 10, So. Bend, Ind.
Marie Votýpka, předsedkyně**

dila, že roztržka, která za přičinou sňatku Bělina s milostpánem mezi ním a jeho matkou se stala, jediným je černým stínem, kterého se věrná služka léká, je-likož Bůh nezhubává, kde není vděčnosti k rodičům, a kladla jí na srdce, jak že se má denně modliti, by smír v rodině zavřel. Podotkla, jak ona se z toho těší, že se syn a matka sblížíjí, vyslovila veškerý své naděje, které odvoluje z této cesty do Prahy, z nichž nejlíbeznější byla, že matka se usmíří, že jejich sňatku požehná a Bělu jako deuru obejmě.

"Bez požehnaní matčina dětem nekvete štěstí, proto neplačte. — Bůh všechny věci dobře řídí."

Běla se utišovala zvolna. I ona začala již doufati a důvěřovat, že zase bude všechno dobře, až mír a smír s matkou bude uzavřeno a hněv matčin již nebude mezi ní a Arnoštem se roztahovati jako černý stín. Bětušina slova měla na ní dobrý účinek. — Běla začala chápat, proč Arnošt touží po matce své, ano i jeho slze porozuměla. "Ó ona si také častozapomněla pro babičku?! Nezapomněla se jí po té době duží i v plném štěstí lasky!"

Běla se zvolna těšila a usmířovala tím, že Arnošt odjel k matce; ale v bytě bylo jí dusno i teskně bez něho i vyšla si do parku. Vitr po krásném ránu se nyní rozpoutával a na obloze začínaly se probádní ledé mraky, z nichž každé chvíle zavřival mrazivý chlad. Stromy žuměly a tesklivé zvuky, jež vydávaly, když se do nich vítr opel, podobaly se stenu stísněné duše. Podzimní nálada, vítr, žumění stromů, chvějící se keře, ledyby kvítin i traviny, temné nohy, na němž ponechal jemný paprsek slunce, se prodávající náráky, všechno souhlasilo s mírou Běliny duše.

Zašla až do lesa a nevěděla ani, jak se ocitla u jezírka. Na jezírku kolébal se nový, nádherný člunek, dar Arnoštův.

I v hladině jezerní obrázelo se dnes šedé nebe, i na něm nebylo dnes klidno. Běla dívala se, jak lodička na rozbourené hladině popisuje kruh a zase se vrací v rákosí a stří ke břehu. Tak i vzpomínky Běliny zalétaly v doby mladé a zase se vracely k přítomnosti.

"Život za štěstí," ozývalo se jí v duši. Vraceli jí tato slova samý les, či z vody k ní zavřívající

čivá bolest sevřela jí srdce. "Zapomíná na mne," řekla si. "Já jsem už poslední v jeho myšlích."

Četla list zase a zase. Při druhém čtení postřehla, že se v něm zmiňuje též o Hermíně, která tak ochotně přispívala, sotva že se matka rozmohla. Velebil jí a neměl dosti slov obdivu pro tu ušlechtilou, vřelou bytost, která matku jeho tak pečlivě a laskavě ošetřuje jako deuru.

To byl druhý, ostrý hrot do srdce Bělina.

(Pokračování.)

Oznamování léků.

V posledních letech rozmohlo se podvodné oznamování léků do té míry, že některé státy proti tomu vystoupily a přijaly zákon, dle něhož oznamovatel musí za pravdivost své oznamky do jisté míry ručiti. My jsme vždy byli téhož náhledu a řídili jsme své oznamování tak, aby bylo pravdivým, nepřehnaným, aby lid nebyl jím šizen. Náš lid to též uznal a předčtuými listy dosvědčil, že Trinerovo Léčivé Hořké Víno má všechny vlastnosti, jež jsme v oznamkách svých uvedli. My pozitivně pravíme, že lék ten složen jest pouze z čistého červeného vína kalifornského a z celé řady bylin známých pro léčivý účinek svůj a dále tvrdíme, že jest výbornou pomocí v chorobách vyznačujících se porušenou chutí k jídlu, tělesnou slabostí, zácpou a jejími následky. V lékárnách — Vyrabitel Jos. Triner, 1333—1339 So. Ashland Ave., Chicago, Ill., ručí za úplnou čistotu svých léků. Trinerův Liniment prohlašuje každý za nejlepší lék na natřání těla při bolestech a oteklinách.

Ady.

SEMNENA — 17 druhů zshradních zaručených semen úplné odstavu — obdrží každý předplatitel za "Pokrok" sek "Vankov".